

trapné situaci, o níž se jedná, bylo by lze čeliti pácháním určitého zločinu, jen, nejsou-li míněny vážně, nejsou-li výronem úmyslu mluvčího vyvolati v osobě, již námět, podnět anebo nářezka svědčí, rozhodnutí, by si zjednala pácháním dotčeného zločinu východisko ze situace jí tísnící. Tento úmysl stěžovatelův a tím i vážnost podnětu jím Š-ovi daného jsou však napadeným rozsudkem zřejmě předpokládány a tím — pro strany a pro zrušovací soud závazně (§ 288 čís. 3 tr. ř.) — zjištěny; neboť rozsudek má nejen za zjištěno, že stěžovatel ve svém návodu poukázal na to, že se předstíráním pohledávky stěžovatelovy sníží vyrovnací kvota skutečných věřitelů, nýbrž i, že stěžovatel zajistil svědka Š-a proti případnému nebezpečí uplatňování předstírané pohledávky stěžovatelem, vydav mu stvrzenku, že mu pohledávka byla zaplácena. Jelikož, jak podotčeno, ustanovení § 9 tr. zák. čelí již pouhému pokusu vyvolati v jiné osobě zločinné rozhodnutí, bez rozdílu, z jakého důvodu minul se pokus s účinkem, nebyla by použití § 9 tr. zák. na souzený projev stěžovatelův na újmu ani okolnost, stížností tvrzená, že projev nezanechal u svědka Š-a ohlasu. Přes to budiž podotčeno, že tvrzení to nemá v rozsudkových zjištěních podkladu, ba je naopak zřejmě v rozporu s rozsudčným zjištěním, že svědek Š. přijal od stěžovatele potvrzenku a odřekl stěžovateli další jednání (teprve), když se krátce po stěžovatelově návodu dověděl od věřitele B-a, že postup, k němuž mu stěžovatel radil, je podvodem. Nezáleželo by ani na tom, že se vyrovnání, pro něž stěžovatel doporučoval Š-ovi závadný postup, mělo — což rozsudek nezjišťuje a stížnost odvozuje svémocně z výpovědi B-ovy — provésti mimosoudně. Ustanovení § 205 a) tr. zák. nečiní zločinnost jednání, jím stíhaného, závislou na tom, že se úskoky, jimiž bylo uspokojení věřitelů úmyslně zmařeno nebo ztenčeno, staly v soudním řízení úpadkovém nebo vyrovnacím, při jeho zahájení nebo za příprav k němu. K takovému užšímu vymezení pojmu podvodného úpadku nebylo příčiny. Omyl věřitelů o poměru aktiv a pasiv dlužníka a jejich povolnost, spokojiti se s nižší kvotou, než by byla přiměřena pravému stavu dlužníkovu jmění, mohou býti vyvolány i v mimosoudním vyrovnání tím, že dlužník předstírá závazky, jichž tu není, a zvýší tím listivě pasiva, jež jest stejnou kvotou uspokojiti z nedostatečných aktiv (srov. k tomu Dr. Robert Bartsch a Dr. Rudolf Pollak: Konkursordnung, Ausgleichsordnung, Anfechtungsordnung und deren Einführungsgesetze, II. sv., str. 474). Předstírání a uznání pohledávky může se státi i mimosoudně, uvádí-li se na př. za mimosoudního vyrovnání jako věřitel někdo, kdo skutečně věřitelem není.

Čís. 4319.

**Skutečné násilné vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák. lze spatřovati i v popohánění koně zapřaženého do vozu, jehož otěže drží vrchnosten-
ská osoba v rukou.**

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1931, Zm II 318/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 24. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a § 99 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost napadá — uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. — rozsudek prvé stolice, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem § 81 a zločinem § 99 tr. zák. Oné části rozsudku vytýká stížnost právní mylnost a zmatečnost co do zákonného znaku odporu, dovozujíc, že skutečným násilným vztažením ruky — jímž je podle jednoznačného smyslu těchto slov na rozdíl od pouhé pohružky (násilí jen opovězeného) jen skutečný výkon násilí — není jednání stěžovatele, rozsudkem zjištěné, že totiž stěžovatel popoháněl koně, jehož otěže držel pevně četnický strážmistr, stojí vedle koně před vozem, několikrát slovy »hyje«, takže se kůň dal do klusu a strážmistr musel uskočiti stranou, by nebyl přejet. Námitka neobstojí. Zákon arcit' uvádí jako způsoby odporu jednak skutečné násilné vztažení ruky, jednak (nebezpečnou) vyhrůžku, a rozeznává takto násilí, které se již stalo skutkem, jež pachatel již vykonává (koná), útok přítomný od násilí, jímž jest jen hrozeno, jež se ještě nekoná, útoku, který se má (může) státi skutkem teprve v budoucnosti (ovšem vzhledem k pojmu nebezpečnosti v budoucnosti nejbližší). Avšak skutkem stalo se násilí (násilné vztažení ruky, násilný odpor, útok) nejen, bylo-li tělu vrchnostenské osoby učiněno jen rukou nebo jinou částí těla pachatelova, tudíž bezprostředně (přímo) tělu tělem, a nikoliv teprve tím, že tělo vrchnostenské osoby bylo násilím zasaženo (že došlo ke skutečnému vztažení ruky na její tělo), nýbrž i, konalo-li se násilí použitím (prostředkem) věci (zbraně) nebo zvířete, tudíž nepřímou, a již tím, že bylo s konáním násilí započato, třebaže nebylo pak — z příčin anebo překážek na vůli pachatelově nezávislých — tělo vrchnostenské osoby násilím (útokem, vztaženou rukou, věcí, zvířetem) zasaženo. Proto nepochybil ani nalézací soud, shledáv — a to v souladě s ustálenou judikaturou zrušovacího soudu, najmě s rozhod. čís. 1767, 3067 sb. n. s. — (nepřímé) násilné vztažení ruky ve zjištěném, nahoře vyličeném jednání stěžovatelově.

Čís. 4320.

Delegace senátu mládeže krajského soudu, u něhož je mladistvý obviněný ve vazbě, je po případě účelná v zájmu urychlení a zlevnění řízení.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1931, Nd II 107/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se v trestní věci proti Jindřichu K-ovi pro provinění podle § 3 zák. čís. 48/31 (§§ 171,